

ligere Beskyttelse for vort Landbrug, og jeg skønner ikke rettere, end at det ærede Medlem for Hornslet (Meergaard) gif saa vidt, at han vilde betragte det som — jeg ved ikke rigtig, om han sagde en Skam, hvis vi kom til at indføre en Landbrugsbeskyttelse her hos os. Jeg vedkender mig, trods de lidt stærke Udtryk, der ere brugte i denne Henseende fra den ene eller den anden Side, den Anskuelse, at det vilde være rigtigt, om vi beskyttede vort Landbrug mere, end vi have gjort hidtil. Jeg har i Toldkommissionen nævnt dette Spørgsmaal, foranlediget, at det er blevet om end forkærligt omtalt i Betænkningen. Min Stilling hertil har i Kommissionen for øvrigt været den, at jeg skønnede ikke rettere, end at denne Sag burde ligge uden for den almindelige Behandling af selve Toldloven, burde være en Sag, der toges for sig selv, og at, hvis man senere skulde finde det rigtigt, at der fremkom Forslag i den Henseende, burde de efter min Opfattelse fremkomme uden for Toldlovsforslaget. Jeg er nemlig af den Formening, at om end vi skulde komme til en udvidet Landbrugsbeskyttelse, burde denne dog rette sig efter de foreliggende Konjunkturer og være af den Natur, at den begrænsedes til at omfatte et saadant kortere Tidsrum, som man maatte være enig om at bestemme. Jeg tror, det vilde være fordelagtigt, og jeg er ogsaa af denne Formening, naar jeg ser hen til den Maade, hvorpaa de af mig tidligere nævnte Nabolande paa dette Omraade stille sig over for os. Jeg er ikke bange for at udtale, at jeg har den Formening, at en Repressalietold kan det til Tider være ganske forstandigt for et Land at indføre. Forholdet er nemlig det, at har man ikke noget saadant at holde sig til, saa har man ikke noget at handle med, naar man skulde bringe andre Lande til at gaa bort fra de strenge Toldbestemmelser, som de have indført over for os. Vi staa i Virkeligheden ganske magtesløst over for Nabolagterne, fordi vi ikke kunne gøre eller ikke ville gøre Gengæld. Følgen er, at de kunne optræde med ganske anderledes Sikkerhed og Driftighed i, hvad de bestemme over for os, end vi i, hvad vi bestemme over for dem, og efter at Transportmidlerne have modtaget den Udvikling, de have, skønner jeg ikke rettere, end at dette Standpunkt har stigende Berettigelse. Jeg har jo imidlertid allerede udtalt Erkendelsen af, at det er et Spørgsmaal, som ligger udenfor Behandlingen af den foreliggende Sag. Jeg skal derfor heller ikke gaa videre i mine Betragtninger i saa Henseende, men kun endnu til-

føje, at paa samme Maade som jeg betragter en Beskyttelse af Landbruget, paa samme Maade vilde jeg betragte en saakaldt Meltold, dog saaledes, at den ikke gif videre, end at den sikrede, at Formalingsfortjenerne blev her i Landet. Nu skal jeg for Landbrugets Bedkommende yderligere indrømme, at der i Øjeblikket er, om ikke en stor, saa dog nogen Forandring i Konjunkturerne, der gør Sagen mindre paatrængende, men ingen kan jo vide, naar Konjunkturerne igen blive anderledes, og naar den Tid kommer, vil dette Spørgsmaal formentlig ogsaa rejse sig af sig selv. Jeg omtaler det derfor heller ikke, fordi jeg i og for sig vil rejse nogen Debat om dette Spørgsmaal eller foretage noget Skridt til, at det bliver draget frem til yderligere Behandling, men jeg finder kun at burde fremkomme med disse Udtalelser fra min Side over for Udtalelser, der ere komne fra anden Side, og jeg kan, for saa vidt dette Spørgsmaal angaar, heller ikke undlade at sige, at jeg skønner ikke rettere efter de Udtalelser, der faldt i Gaar fra det ærede Medlem for Odder (Veth-Eipensen) og det ærede Medlem for Halvrimmen (Vertelsen), at det kunde maasse være, at der var en lidt mere alvorlig Stemning i denne Retning her i dette Ting, end der var i Toldkommissionen. Det ærede Medlem for Halvrimmen lod mig skønne noget i saa Henseende i det Foraar, han førte for de Positioner, der fra gammel Tid staa paa Toldloven, og som ere søgte opretholdt, og jeg vil over for alle disse Positioner sige, at jeg er af den Mening, at Hjertallets Stilling over for Landbrugspositionerne har været den for Landbruget rigtigste, ligesom jeg tror, at der er al Opfordring til at fastholde denne Stilling. — Jeg vil dog endnu gøre en Bemærkning over for dette Landbrugs-spørgsmaal. Det har stadig forekommet mig noget underligt at se omkring i Landet, at naar en Landsdel er overbevist om, at en Beskyttelse er nødvendig — nogen Ændring i Sukkerbeskyttelsen paa et Sted og nogen Beskyttelse for et eller andet Landbrugsprodukt paa et andet Sted — saa er det en underlig Stemning, der gør sig gældende her. Det er, som om den ene ikke undte den anden en Fordel. Over for Citrusdyrterne ser det ud, som om man raisonerede som saa: Vi erkende, at de have en Fordel deraf, men hvorfor skulle de have det bedre end vi andre? Over for Røgedyrterne ser man det samme. Jeg tror, at disse Betragtninger ere forfæstelige, og jeg anser dem for ganske urigtige, thi jo flere Omraader, vi kunne sprede vort Land-